

CAPITOL VII

MALALTIES NERVIOSES

REGISME ALIMENTICI EN LES MALALTIES NERVIOSES

pels doctors

BONAVENTURA CLOTET i FRANCESC XERCAVINS I RIUS,
de Barcelona

Predomini de la vago-atonía en les nostres estadístiques.— Repercussió sobre l'aparell digestiu.— La nostra tesi.— Les funcions vitals se fan AMB o CONTRA, més no SENSE 'l sistema nerviós.— Identitat dels dos sistemes simpàtic i del vagus en la inervació del tubu digestiu.— Repercussió del sistema nerviós envers els patiments orgànics.— El bulbe sintetitza tota la nostra vida.

L'alimentació desintoxicanta és de destí embrionari.— Sa composició química.— El perquè de sa escassa toxicitat.— Indicació pels psicastènics.— Albúmines circulants i fixes.— Utilitat de les purines en algunes ocasions.

Variabilitat alimentícia dels neuròpates.— Necessitat de les cases de curació.— El regisme desintoxicant és hipopèptic.— Necessitat d'adaptar aquest a les exigències dels malalts.— Classificació dels malalts nerviosos enfront del regisme.— Regisme sedant.— Ventatges e inconvenients de la llet.— Id. de les llegums, verdures i fruites.— Regisme excitant.

BEGUDES.— Acuoses: quan se n'ha de fer ús?— Metil-xanti-ques: quan són tolerables o recomanables?— Alcofòl·liques: quan se prohibiràn, toleraràn o recomanaràn?

Relativa tolerància en el regisme alimentici.— Cassos en que

l'alcofol·l obra heroïcament.—Altres en que'l cafè està indicat.—Intoleràncies alimentícies.

Regime alimentici que, en general, convé als neuròpates.—Parament de la taula.—Regime en la paresia dels músculs mastegadors.—Prehensió alimentícia impossibilitada en les catalepsies.—En quins cassos se queden anorèctics, agèusics i anòsmics els neurastènics, psicastènics, e hipocondríacs.—Anorexies i bulímies en els histèrics.—El regime llur.—Necessitat de les ingestes freqüents en els psicastènics.—Insuficiència del tractament bromatològic en els psicastènics sinó s'hi combina l'aïllament.—Regime en els dies de baixa baromètrica.—Com i quan vomiten alguns psicastènics: tractament.

Quan el regime desintoxicant té una indicació heroica, inaplaçable.—Exemples de menús.—Constància en les hores dels menjars.—Síndromes digestius en les neuropaties.—Sa freqüència llur.—Regime en les fosfaturies dels neurastènics.—Els regimes bromatològics són ineficaços a manta de vegades sinó van acompanyats de l'opoterapia.—L'aplicació del OCASIO PRÆCEPTS és de gran precisió en les neurosis.—Rampa del cardíac: regime.—Hemorragies del tubu digestiu en les istèriques: regime.—Associació freqüent de l'hipopepsia, hipotensió vascular i estrenyiment, i de l'hiperclorhidria, tensió més alta i contracturaintestinal.—Regime en l'epilepsia.—Id. en la trombosi cerebral.—Id. en els vèrtigs.—Id. en els tumors cerebrals.—Id. en les afassies.—Id. en les mie-litis.—Id. en les acroparestesies.—Id. en les neuritis per autointoxicació.—Id. en la influència suprarrenal.—Id. en els vòmits de les crisis tabètiques.—Id. en les palpitations postpràndiques.—Id. en la claudicació intermitent de les extremitats.—Resúm.—Conclusions.

En general, els nostres malalts nerviosos, per procesos diversos, concorreixen tots a la vago-atonía; i és que'ls centres del X.^e parell, de dés de la mèdula fins als hemisferis cerebrals són múltiples, estant escalonats en el bulbe, tuberculs quadrigèmins i regió opto-estriada, disposició que provoca l'afecció d'ell quan un d'aquests òrgans s'interessa. Per altra part, els dèficits d'energia nerviosa total, en tota l'àrea nerviosa, són freqüents, molt més que'ls d'irritabilitat; domina més l'hipofrenia, que l'hiperfrenia, i d'aquesta acció deficitaria de l'energia, el vagus sempre se'n ressent, com passa en totes les neurosis.

Fins els mateixos processos en que primitivament hi ha excitabilitat del pneumogàstric, fenòmens vagotònics, ve després la segona fase, d'agotament, força aviat, com passa en l'insuficiència suprarenal, en les esclerosis cervel·loques, en que, el síndrome del pols lent permanent, és substituït ben aviat per tots els fenòmens de la vago-atonía; en les mateixes compresions cerebrals, en que a la fase de compresió hi subsegueix la d'inhibició.

Tot lo que sia dèficit del vagus repercutirà en l'esfera digestiva amb dèficit de secreció, motilitat i trofisme, conforme s'anirà desenrotllant en lo successiu. Aixís és que, les rampes essofàgiques i gàstriques, les atonies gastro-entèriques, totes les hipomotilitats; totes les minves o ausències de secreció per part del païdor (Cl H, pepsina, quimosina i lipasa); del duodé (secretina); del pàncrees (tripsina, amilassa, lipassa); del fetge (saponificació i emulsió dels greixos); del budell (sucrassa, maltassa, lactassa, lipassa, erepsina, enterokinassa, arginassa); totes elles se presentaran insuficients.

Tota la tesi que desenrotllarém se condensa en la fórmula: *El regíme alimentici en les malalties nervioses és en la major part dels cassos el de l'hipopepsia; en d'altres, que són menys, el de l'estrenyiment; i en un mínimum, hi ha normalitat digestiva: tot aquest regíme inclós dintre d'una alimentació desintoxicanta.*

Per a la confecció d'aquest treball hem tret la documentació de les nostres histories clíniques, basades en uns 270 cassos ben historiatats, amén de l'experiència que'ns ha proporcionat la pràctica de l'especialitat. Fòra de les interpretacions que doném a la causa dels diversos processos, majorment en la relació de l'inervació amb l'aparell digestiu, en lo demés hi hem imprés un modest sagell d'originalitat, els treballs de lo qual sempre'ns han plagut més que'ls d'erudició i recopilació.

* * *

En la nostra economia, els processos vitals de tota mena, ja depenguin de la vida del eix cèrebro-medular, ja del simpàtic, amb llurs múltiples aspectes d'elaboracions glandulars, de degradació de les molècules alimentícies, arribant al H_2O o CO_2 , o als polipèptids, biurètics o abiurètics, amb la reintegració llur, donant a la cèl·lula viventa l'energia útil que'l nucli cel·lular necessita per a la vida del citoplasma, amén dels radicals que

s'han de proporcionar a les cèl·lules a mida que se'ls consumeixen; tot el treball que han de fer els catalitzadors segregats per les diverses glàndules, que sensibilitzaràn les molècules per a posar-se enfront reaccional amb les cèl·lules, conseguint amb un mínim de substància reaccionant un efecte màxim, tot el treball de les motilitats diverses, totes les modalitats dels transports energètics, etc., etc., han de contar amb una base prèvia, principal, insubstituïble, sense la qual no's pot elaborar ni el més senzill procés vital. Ens referim a la participació del sistema nerviós. Totes les diverses accions orgàniques s'hauràn d'executar *amb* o *contra* ell, més no *sense* ell.

Les diverses modalitats dels trastorns funcionals i somàtics del sistema nerviós repercutiràn forçadament sobre tota l'economia, majorment en l'àrea digestiva, doncs tot el funcionalisme de l'aparell digestiu no és més que la imatge de l'acció nerviosa, car tots els processos de nutrició han de contar amb el concurs, *sine qua non*, del sistema nerviós. Sapiguda és l'influència secretòria del pneumogàstric en l'estómac i budell, i en les glàndules annexes, fetge, pàncrees; influència que hi és preponderant aixís com la participació grossa que hi té en la motilitat, en certa manera antagònica a la del simpàtic, de marcada preponderància vaso-motriu, que's trasllueix per l'acceleració o retràs de la circulació. Més ambdòs sistemes, el simpàtic i el del centre cèrebro-medular són un mateix, posseint el pneumogàstric, que és excitador de preferència, fibres moderadores de la secreció; i recíprocament, el simpàtic, que's moderador preponderantment, ne reb d'excitadores. Si an això hi afegim que'ls dos sistemes se junten, se fusionen, en els ganglis semilunars i en ses eferències els plexes celiac, solar, mesentèric, i en les mateixes parets gàstriques i entèriques, tindrem un sistema d'inervació autòcton, que pot funcionar independentment de la cadena central simpàtica bi-ganglionar i de l'eix cefalo-raquidi, si bé en necessita l'auxili, quan no per altra cosa, per a uniformar i centralitzar en fusió armònica tots els processos motrius, secretors i de circulació dels diferents trams del tubu gastro-entèric i glàndules annexes, amén de la relació indefectible que ha de tindre amb l'exterior, el medi extern, per a la capta i selecció dels aliments, i provocar les primeres secrecions glandulars amb la sola vista i olfat d'aquests.

Recíprocament, les perturbacions digestives diverses, com les dels altres òrgans i sistemes, repercuteixen sobre'l sistema

nerviós, ja aportant-li una energí i plastia insuficient, ja perturbada en sa modalitat.

Mes aquests transtorns que van dels òrgans al sistema nerviós, amb tot i ésser molt importants, no arriben a la grandesa d'acció que té aquest respecte an aquells, fins al punt de poder-se assegurar, que la vida normal i patològica de tots els òrgans està subordinada a la normalitat o anormalitat dels centres nerviosos, majorment bulbars. De tal manera que tenim la salut o malaltia que'ns consént el nostre bulbe, al igual que les comunicacions telefòniques d'una urbs són les que permeten les centrals.

* * *

Lo que anomeném regisme desintoxicant no és més que alimentació energètica—greixos, hidrats de carbó—i plàstica-albuminoidea, destinada a l'alimentació d'embrións vegetals i fetus animals. Són tots ells aliments de destí embrionari.

La llet és l'ou dels mamífers; els ous, la llet de les aus, i els grans de llegums i cereals són llevors que serviràn per a nutrir a l'embrió, fins que llurs cotiledòns estaràn aptes per a nutrir-se del sòl o de l'atmòsfera; els hidrats de carbó continguts en aquells i en les patates, en forma de mono, di, o polissacàrids, també tenen la mateixa aplicació; quasi tot el greix que consumim, apart del llard, està destinat a proporcionar material energètic al futur embrió, com l'oli o la mantega, que procedeix de la llet. En les exoses ens trovém amb la glucosa, galactosa, fructosa, la inossita vegetal (fasseomanita); en les glucobioses, la maltosa, la lactosa i la sacarosa, i en les anhidroses-exanes-ens trovém amb el midó i la inulina, que formen part integranta de les llevors la gran majoria, i d'altres, malgrat estar contingudes en les rael, tubèrculs o tijes, és sòls provisional, desenmagatzemant-se a mida que la vida de reproducció dels vegetals les anirà necessitant.

I no parlém de les verdures, perquè llur material nutritiu és ben escàs.

De tal manera, i resumint, que tot lo que anomeném *regisme desintoxicant és alimentació de destí embrionari*.

I químicament, qué representen els albuminoideus continguts en aquests aliments de llet, ous i llegums? Són de tots ells els que tenen menys complexitat molecular, els que tenen en

llur molècula menys pés. En l'evolució filogenica dels albuminoideus ens trovém amb els primers apareguts, les *protamines*, constituïdes per bases exòniques, de sis atòms de C., dos d'O., catorze de H., i dos, tres i quatre de N., segóns sia la lisina, histidina i arginina. Els albuminoideus embrionaris, als que segurament avui els trovém en el mateix estat en que primera vegada aparesequeren en la vida, els que foren l'origen de la vida de les espècies, són els mateixos que avui trovém en les cèl·lules generadores, espermatozous i òvuls, que són l'origen de la vida dels individus. Pel poc número d'atòms de N., s'indueix la senzilla constitució que presenten, i ademés no contenen ni S., ni Ph., ni As., ni Fe. Les *protamines* les trovém en abundor en la ovoalbúmina.

Evolucionant més en la escala de la complexitat molecular, ens trovém que, si a les bases exòniques (*protamines*), hi afegim un nucli cíclic, tindrem les *proteïnes*, de les quals les histones formen part constitutiva dels nuclis de les cèl·lules que s'han de reproduir d'una manera directa, per senzilla divisió, amitòtica, com els leucocits i hematies. En un grau més d'evolució ens trovém amb les albúmines, on hi trovém a l'albúmina del ou, a la lactalbúmina, i a totes les vegetals. Segueixen les globulines amb la ovoglobulina, i les vegetals.

El comble de la complexitat estructural està representat pels *proteïds*, constituïts per molècules de protamina o proteïna, ja senzilles, ja polimeritzades, a les quals s'hi afegeix un grup prostètic, que pot ésser un hidrat de carbó (glucoproteïds), com la mucina; o l'àcid fosfòric senzill (nucli-proteïnes) com en la casseína de la llet, i les casseïnes vegetals, llegumina i gluten-casseína; o àcid fosfòric, més una base acíclica-colina o neurina, i èters de la glicerina (lecitiproteïnes) com la ovovitellina i l'hematogèn; o l'àcid nucleínic (nucli-proteïds), arsinucleïnes, nucleïnes, proteïnucleïnes, o combinant-se aquestes amb els gluco-proteïds constituint els gluco-nucli-proteïds (ferment glucolític del pàncrees). O bé les proteïnes amb un grup prostètic cromàtic que li dona l'adjunció del Fe, i'ns resulten els *cromo-proteïds* (hemoglobina).

Adjunt va un quadre sinòptic que ho compendia, fet a l'istil del d'En Kossel.

Protamines.—Són bases exòniques

Proteïnes.—Protamines més un nucli cíclic

<i>Proteids.</i>	Protamines	hidrat de carbó. Gluconucliproteids	
	ó	acid fosfòric. Nuclí-proteïnes	
	proteïnes	lecitina. Lecitiproteïnes	
	mes	acid nucleínic. Nuclí-proteids	
	un grupu pros-	cromàtic. Cromo-proteids.	
	tètic que pot	Hemoglobina	proteïna
	ésser		+ hemocromogèn

L'alimentació desintoxicànta arriba fins a les lecitiproteïnes i a les nucleïnes vegetals. Realment, aixís es, ténen relativament els albuminoideus incluits en ella poc pés molecular, i si en el cossos simples de la Química els elements de més baix pés atòmic són els que integren als cossos vius, i'ls de més pés els hi són tòxics, se comprén que la toxicitat dels albuminoideus vagi aparellada amb l'augment del pés molecular llur. En efecte el còs humà té uns elements simples en sa constitució, el major pés atòmic dels quals és el Fe, que forma part dels cromoproteids, i és senyalat amb el n.º 56, i'ls més baixos són.

H . . .	1	Fl . . .	19	Cl. . .	35'5
He. . .		Wa . . .	23	K . . .	39
Li . . .	7	Mg. . .	24	Ca. . .	40
Bo. . .	11	Al . . .	27	Ti. . .	50
C . . .	12	Si . . .	28	Va. . .	
N . . .	14	Ph. . .	31	Cr. . .	52'5
O . . .	16	S . . .	32	Mn. . .	55
				Fe. . .	56

Més amunt hi ha el

Co. . .	59	Br . . .	80	Ba. . .	137
Ni. . .	59	Sr . . .	89	Ir . . .	197
Cu. . .	63'5	Pd. . .	106	Hg. . .	200
Zn. . .	65	Ag. . .	108	Pb. . .	207
As. . .	75	Cd. . .	112	Bi . . .	210
Se. . .	80	I . . .	127	Ur. . .	210

Excepte l'As i l'I que s'han trovat en el tiroïdes, els demás estan absents de la nostra constitució vital, car la vida requereix molt comerç e inestabilitat que sòls s'obté amb cossos de poc pés atòmic.

Doncs bé; paralelament a lo que ocorre amb els cossos simples passa amb els albuminoideus. Els albuminoideus més tòxics són els últims, en que el pés molecular llur arriba quasi al màxim compatible amb la vida: el de les hemoglobines dels

mamífers oscil·la entre 16.000 i 17.000; el de les nucleïnes de 3.000 a 4.000, i el de les protamines baixa a 800-900.

Més llur toxicitat no sòls deriva d'aquestes propietats, si que també de la qualitat del grupu prostètic dels nucli-proteïds que's l'àcid nucleínic. En efecte; la hidrolisi llur, dóna per part d'aquest, àcid fosfòric, bases pirimídiques, bases púriques e hidrats de carbó, pentoses i exoses. De tots aquests principis immediats els més tòxics són les bases xàntiques, les púriques, derivades del nucli de la purina, com són l'adenina, hipoxantina, guanina, xantina, les quals totes concorren a l'àcid úric. L'adenina i la guanina desaminant-se, i prenent un OH, se transformen en hipoxantina i xantina, la qual, aquesta última, varia de l'hipoxantina en un sòl àtom d'O; i la xantina amb un altre àtom dona l'àcid úric. De manera que aquest és el còs on hi van a parar tots ells, per aquest mecanisme de la desaminació i oxidació.

I aquests són principis altament tòxics per a la cèl·lula nerviosa que l'exciten i l'agoten en grau màxim, obligant al fetteg i rinyó a practicar l'antitoxia, hidrolitzant i oxidant, ja que'ls primers termes de les degradacions dels albuminoïdeus són fenòmens d'hidrolisi, i els últims d'oxidació, formant la úrea principalment; i la creatina i la creatinina accessoriament, que deriven exclusivament de l'alimentació carnial, havent-se de considerar an aquests dos últims com a cossos molt tòxics, als quals la carn hi deuria part de ses propietats tòxiques si ens hem de guiar per lo que ocorre amb els diabètics, en els que la creatinina augmenta la glucosa.

El regisme desintoxicant lacto-ovo-vegetarià és el més indicat als psicas'tènics per dues raons. Le primera és que, además de poguer proporcionar un ingrés energètic de les 2.800 calories, igual com un altra alimentació animal, si bé amb més massa, amb l'administració de les albúmines, greixos, hidrats de carbó i sals minerals de que n'està ben fornit, proporciona un conjunt d'àcids orgànics que, al cremar-se, en l'organisme, li proporcionen una munió de sals alcalines i alcalino-terries, carbonats, principalment, la missió dels quals serà la neutralització d'un conjunt d'àcids minerals lliures, que podrien provocar l'acidosi, per un estil paregut a lo que ocorre en la fase previa del coma diabètic. En efecte; per l'acció desintegradora i degradadora dels ferments digestius, fenòmens tots previs per a convertir les albúmines, greixos e hidrats de carbó de heteròlegs

en homòlegs, les albúmines queden del tot modificades, — excepte algunes materies nucleíniques i les materies queratíniques, — peptonitzant-se, continuant, part d'aquest procés, fins al límit dels polipèptids, amino-àcids i substàncies abiurètiques, com la leucina i tirosina. El fetge, ajudat per la energia que li proporciona el glucogen, farà la síntesi de l'urea, ja conjugant el CO_2 i'ls cossos amidats, o ja deshidratant el carbamat amònic, donant per resultat la producció de la carbi-diamida (urea). L'àcid làctic se conjuguarà també amb l'úric, perdent així sa toxicitat. Així com els fenols, amb cadena lateral més o menys complexa (tirosina, àcid hidroparacumàric, paraetilfenol, àcid paraoxifenilacètic, paracresol, àcid paraoxibenzoic) resultants abiurètics de la transformació de la toirossina per la digestió pancreàtica; l'índol procedent de l'hidrolisi també dels albuminoides que, absorbit, en part, s'oxida, transformant-se en indoxil, passant lo mateix amb l'escatol, els quals resulten de la fermentació bacteriana dels productes de la digestió pancreàtica. Aquests tres cossos són altament tòxics, més la conjugació llur amb l'àcid sulfúric forma fenilsulfats, inoços, d'escassa toxicitat. De la mateixa manera l'àcid sulfúric procedent de l'oxidació del S, essent aquest resultat de la desassimilació de les materies protèiques, se combina en el fetge donant lloc a sals metàl·liques, o bé'l S. se combina amb diversos radicals, creant la taurina, els sulfocianats, etc.

I la taurina, al oxidar-se, donarà lloc a l'urea i àcid sulfúric.

L'administració dels albuminoides menys tòxics, els de més baix pes molecular, deixarà poc de residu, sols els nuclis cíclics, integrants de les proteïnes, com la tirosina, que en forma de cossos conjugats s'eliminen per l'orina. Aquestes proteïnes formen les albúmines circulants, les plasmàtiques, les que's renoven amb facilitat en els citoplasmes. En tant que les dels nuclis-proteïds i cromoproteïds constitueixen les fixes, les estables, les veritablement responsables de la vida, les que constitueixen les cromatines nuclears, les xarxes de linina, els nuclis, els centrosomes, els asters, les mitocondries, etc., en una paraula, tot lo estable de la cèl·lula, i lo que pren part en sa reproducció cariokinètica. Per això, per tindre més pes molecular són més estables, com ocorre amb el Fe i'l Cu de la sang dels mamífers i molusques que alcancen el màxim de pes atòmic de tots els cossos simples constitutius de la vida. I per això'l teixit nerviós té, com a constitució preponderant, les nucleïnes de

màxima composició, per ésser més estables, condició que convé a ses cèl·lules irreproductibles. Això explica 'l perquè les febleses nervioses, les degeneracions, quan ataquen intrinsecament al sistema nerviós són tan difícilment modificables.

Així és que, si bé'l regisme apurínic proporciona l'albumina circulant e intoxica ben poc, el purínic, el constituït per nucleïnes, en les quals l'àcid nucleínic hi intervé, proporciona l'albumina fixa, si bé deixant més productes de intoxicació, i obliga, majorment al pàncreas, a un treball més intens d'hidrolisi, arribant fins als àcids aminats, triptofán, tirosina, cistina, leucina, acid glutàmic, alanina, etz., i als polipèptids no desdoblables per la tripsina (fenilalanina, glicocola, prolina).

Més en la vida tot té cara i creu. Es veritat que les purines intoxicuen, més dintre de certs límits són els estimulants més poderosos de l'activitat nerviosa. Quan volem forçar la màquina, quan ne volém tindre més rendiment, en individus de grans reserves, les purines desencadenen l'activitat d'una manera prodigiosa. I's comprén que amb això no fem rés més que aplicar un principi de Fisiologia general: *l'estimul màxim d'una glàndula és el producte elaborat per ella*; l'urea ho és per rinyó; la bilis pel fetge; la gasterina i dispeptina pel païdor, i les purines pels centres nerviosos.

Els nostres òrgans, al igual de les cadenes de tracció dels funiculars. posseeixen un remanent d'activitat que no's posa lliure, fins que'ls hi convé, i la quantitat de reserva dels quals és més gran que la que treballa; dons bé, per a posar en tren an aquesta última, n'hi ha prou amb el regisme desintoxicant, més per a treure tot el profit d'aquella, l'alimentació purínica obra a maravella. Així és que en individus de grans energies, de bones defenses, de bones forces digestives, de bons catalitzadors, de bones antitoxies, i de bons emunctoris, si se'ls exigeix rendiment energètic, rés millor que l'alimentació hiperestimulant, perquè, repetím, els nostres òrgans poden donar de sí molt més de lo que'ns cedeixen amb el treball habitual, tots ells en moments de necessitat poden rendir un escreix que's guarden. Recordi's, sinó, que tots els símptomes de la gran insuficiència tiroidea, ovárica, testicular, pancreática, etz., s'eviten amb deixar o empeltar, solzament un trocet, una part alíquota, de la glàndula total.

Per a establir un bon regisme alimentici en les malalties nervioses, cal, en primer lloc, cerciorar-se de l'estat motriu, secretor i tròfic de les vies digestives, per l'anàlisi del suc gàstric, la coprologia i la radioscopia que donaran indicacions precises, per a instituir un bon tractament dietètic; més convé recordar que aquestes hauràn d'estar subjectes al control del pacient, fet que haurém de tindre molt en compte per a no encastellar-nos en un regisme molt científic, però que seria divorciat en part o en totalitat amb els seus gustos i aficions, que és, en última apelació el que haurà de decidir són regisme. Aixís és que, malgrat tot, haurém de procedir per tantejos, resultants tots de les indicacions que la Clínica i Laboratori ens hauràn proporcionat. Aquests últims ens orientaràn, més el resultat d'aquells ens decidirà en l'establiment definitiu del regisme.

Són els individus neurópates, versàtils, els gustos dels quals varien amb molta freqüència, circumstancia que tindrem en compte per a establir la *variabilitat alimenticia*, a fi de no fatigar-los amb la mateixa repetició; doncs sabem que la secreció digestiva és variable, adaptant-se a la classe d'aliments que s'han de digerir, (Pawlow), per a conseguir lo qual d'una manera repetida un dia i un altre, s'agoten els materials que han de proporcionar l'energia enzimàsica, i's fadiguen les glàndules endocrines que suministren la força catalítica. I per això, perquè convé variar la tanda dels òrgans que han de treballar, i la dels materials energètics, en individus ja de si que presenten un sistema nerviós amb poca potencia, que és en fi de comptes l'incitador i mantenidor de totes aquestes despeses, és per lo que necessiten amenitat culinaria. Per altra part, el gust, l'olfat, i la mateixa vista, excitats degudament, proporcionaran, per l'encreuada dels tuberculs quadrigèmins, una secreció digestiva adequada, car aquestes sensacions, correctament provocades, representen el millor vermouh.

El regisme alimentici dels malalts nerviosos, pel sòl fet d'haver-se d'administrar una alimentació desintoxicanta, que per ço és hipopèptica, a individus hipopèptics, i amb pocs estímuls secretors, reclama una preparació culinaria esmerada, i d'una exquisitesa tal que no està al alcanç de la major part dels cuiners, ni de quasi cap de les minyones del nostre país, on l'art

de la cuina hi roman en ses albaides, clamant això per la necessitat de cases de curació, on s'hi armonitzi la dietètica amb el reste de la Terapèutica —aïllament, helioteràpia, electroteràpia, balneoteràpia, etz., etz., — i procurant que no sían vulgars hostals, on s'hi dongui de menjar, sinó que'l cuiner, guiat pel terapeuta, resolgui tènicament les preparacions culinàries amb tot l'art que les facin agradables al pacient, i que sía resultat de les indicacions del metge.

Per altra part, financerament hi ha un bon negoci a fer: en el nostre país no n'hi ha cap, i se'n sen de debò la necessitat. Sobre tot si no's confonguessin amb els manicomis: haurien d'ésser cases, d'on se n'excluïssin als mentals, i sòls disposades per a tractar les neurosis, que, degudament portades, ofereixen un gran contingent de curació, i tot lo més, qualche altra malaltia com la tabes per a pacticar la reeducació deambulatoria.

El regisme lacto-ovo-vegetarià, per a que's pugui sostindre cert temps, cal que sía adobat i amanit amb molt d'art, perquè si aquesta tècnica li manca, lo prenen de mal grat, acabant per aburrir-lo. Especialment passa això en les formes atònites e hipossecradores digestives, majorment les histèriques, que al cap d'un cert temps clamen el pollastre i colomí, els quals, majorment aquests, alimentant-se exclusivament de grans (llevors) s'atipen de nucleïnes. Aquest inconvenient, d'ésser poc excitant de la motilitat i secreció digestiva, és patrimoni de tots els vegetals, particularitat que no presenten els animals, doncs ells, menjant vegetals de diversa procedencia, ne fan, en llur anaplasia, la síntesi, comunicant a llurs músculs tot el bouquet del sabor, gust, i demés propietats excitadores. Les essències contingudes en els vegetals, que serveixen d'aliment als animals, les trovem incorporades en la carn d'aquests, i d'aquí que aquest aliment se pugui utilitzar sense amaniments, lo que no pot fer-se amb els vegetals.

Qualque vegada, i de tan en tan, sollicitats pels precs del pacient, no tindré més remei que cedir, i allavors en el sentit de transigir, per a administrar l'alimentació animal, som partidaris de començar pel peix, doncs ses albúmines no són tan complexes com les dels mamífers. Veritat és que per l'alimentació particular dels peixos, d'animals maríns, la carn llur és amb poc de gust i d'excitabilitat, més això ho supliran certs amaniments àcids, i altres preparacions culinàries.

*
* *

Si en bloc tinguéssim de classificar als malalts nerviosos per a engalzar-los en un regisme alimentici, ne fariem dos roglles: el dels *excitats* amb nervosisme, locuacitat, convulsions, irritabilitat, furiosos, hiperfrències, etz., i'l dels *aixafats* amb fobies, tristeses, angunies, depresions morals i de caràcter, etz. Caraciteritza als primers l'hiperclorhidria' amb ses conseqüències de pilorespasme i rampa gàstrica, en l'esfera digestiva; i d'hipertensió cardi-vascular en la circulatoria; i als segons l'hipopepsia amb atonia i dilatació gástriques, quan no amb ptosi pilórica gástrica, o entérica, i amb ses conseqüències de fermentacions; i per l'esfera circulatoria l'hipotensió i astenia cardio-vascular. Comprenem que són quadres massa esquemàtics, prò que'ls admetem sòls en llur aspecte didàctic.

ALIMENTS: Als primers els hi convé el regisme sedant, desintoxicant, quasi apurinic, per la llet i vegetals. La *llet*, se sab que és un aliment moderador del plexe solar i un hipotensor, més té l'inconvenient per part del tubu digestiu d'ésser hipopèptic, provocar flatulències, estrenyiment, i per no excitar la producció de la *secretina*, no estimula la secreció pancreàtica, lo qual és de força inconvenient. De totes maneres un regisme lacti exclusiu convindrà quan s'hagi aguditzat un procés, quan estigui en un acmé que convingui de totes passades sedar. Les llets fermentades i àcides no tenen part d'aquests inconvenients.

El regisme vegetal és també hipopèptic e hipotensor; ses purines, tal volta, com hem dit, perquè han de servir a la nutrició dels embrións, o per intervenir en elles el K, en lloc del Na, o per existir-hi les *vitamines*, no ténen la força excitant de les animals, prò és més estimulante del peristaltisme intestinal, pel residuu cel·lulòsic que deixa. De tal manera que les *llegums* verdes o seques, cuites a foc baix, lentament, descalcinitzades previament de llurs lleguminats insolubles, han sofert ja un treball d'hidrolisi previ, paregut al que fan els àcids minerals, que facilitarà en gran manera la tasca d'atac i penetració del suc digestiu.

Les *verdures*, també ben cuites, exigeixen poc esforç secretor, bastant més de motriu, deixaràn sals, que, absorvides, alca-

linitzaràn el medi, qualche exosa aprofitable, i sobre tot la cèl·lulosa excitadora de la motilitat entèrica.

Les *fruites*, ja crúes, ja cuites, ja en confitura, pelades oóben madures, quan la major part dels àcids s'han convertit en exoses o dissacàrids, són mólt aprofitables: no intoxicuen, combaten l'acidosi per les sals alcalines o alcalino—terries, resultantes de la crema de llurs àcids orgànics. Ademés, si en la sang obren així, en l'estòmac obren com a àcids estimuladors de les secrecions enzimàsiques, permetent obrar an aquestes, donant-les el medi adequat d'acció i d'atac, i transformant els proferments (en potencia), propepsina i proquimosina, en ferments actius. Minven les fruites les fermentacions intestinals, perquè no deixen productes de degradació, com aconsteix amb els nucli-proteics, que tan integren als animals, sobre tot, i als vegetals; són colagogues i diurètiques: lo primer pel glucogèn que proporcionen al fetge, que és l'arrel de sa potencia, i lo segón per augmentar amb llurs sals, producte de la combustió, l'hipertonía de la sang, de la qual el treball renal n'és la vàlvula. I per aquest mecanisme minven l'acidesa urinaria per alcalinitzar als fosfats monometàlics, alcalins, i alcalins-terris, als urofosfats, i als àcids grassos i aromàtics.

Contraposat amb aquest hi ha'l *regisme animal*. Aquest si, és excitant, és purínic, és estinulador del plexe solar i de l'activitat nerviosa. Com a sistema en els nostres malalts no'l recomaném; com a mètode, si. Pot convindre en moments de gran astenia general i digèstiva, secretora i motriu, i allavors per a passar la barrancada lo fem servir de pont. Hi compleix la seva indicació brillant.

BEGUDES.—La major part dels nostres malalts són hipopèptics i atònits; com menys beguin, millor, especialment mentres menjín; això no vol dir que hagin de patir set, prò si tenen necessitat d'aquesta ingesta, per acusar-ho la sequedat de la gorja, valdrà més que la glopejin calenta i que'n beguin poca, especialment si són dilatats o ptòsics gàstrics. Després dels menjars poden pendre una taceta d'infusió aromàtica calenta de salvia, tila, flor de taronjer, maría-lluïsa, vainilla, camamilla; sobre tot tila i flor de taronjer si estàn excitats. En els intermitjos dels menjars, dúes ò tres hores després, és quan els convé; en primer lloc perquè adelantada com està la digestió, ja quasi ha cessat el treball de mucosa, per a deixar la plaça a la musculatura gàstri-

ca, que potent, malaxa, barreja, remena'l quimus, a fi de fer-ne una pasta apta per a franquejar la boca pilòrica i provocar la *secretina*; i en aquestes circumstàncies la congestió de la mucosa, propia de tota glàndula en activitat, ha cessat, o al menys, ha minvat, presentant-se una circumstància òptima per a l'absorció aquosa, i no enfarfegar, a l'estòmac, que és de lo que s'ha de fugir; doncs és sapigut que'ls líquids s'absorbeixen tan menys quan més plé està'l païdor, com passa al començament de la disgestió. En aquest període, de dues a tres hores després dels menjars, comença l'activitat de les altres glàndules digestives, i és allavors quan l'aigua vé a maravella pel bon funcionament del fetge, del pàncrees i dels budells, a més del rentat de ronyó que provoca. Per altra part, l'alimentació vegetal, tan si és tendra, com si és seca, ja porta en si més aigua que l'animal, i per consegüent ne reclama menys per ingesta.

Les begudes de metil-xantines, estàn proscrites, com el café, tè, cacau, xocolata, mate, etz.; això ja ho sab de sobres el vulgus, de que són excitants. Emprò, pot haver-hi cassos en que's puguin tolerar, sinó recomenar, com ocorr quan el síndrome d'Adams-Stockes, el pols lent permanent se combina amb diversos processos bulbars i cervelletosos, per excitació de l'ala gris del IV ventricol; allavors poden tindre la llur indicació, vigilant amb prudència la susceptibilitat individual.

Les begudes alcofòl·liques, també, proscrites totes, màxim en les histèriques majors, en que tan hi abunda l'alcofollisme. El vi blanc llauger en poca quantitat podrà tolerar-se en circumstàncies especials. La cervesa, en d'altres, se podrà recomenar, i en els més tolerar. Prò les demés s'han de suprimir, no sòls per la intoxicació nerviosa, si qué també per l'hipopepsia que provoquen en individus que de per sí tenen a manta de vegades inhibició glandular.

Les begudes alcofòl·liques, fins les més febles, estàn interdites en els psicastènics, màxim quan tenen meiopràgies fàcils: de l'atenció, com la presència d'una persona de respecte que'ls emociona, i mareja; si s'han d'estar drets i quiets, també; no poden llegir un quart d'hora seguit, i encara sòls les cartes, ni sisquera'l diari; una lectura de mitja hora els agota per vuit dies; lo sortir una nit, també; la vista fixa a una persona o al cine no la poden aguantar gaire, i'ls mareja. La paraula és premissiosa, monótona, lenta i de baixa tonalitat. En una paraula, quan hi han tan poques reserves energètiques en l'esfera de són

sistema nerviós, una petita sol·licitació els agota, esdevenint un estat emocional. Doncs bé, en aquests individus una feble quantitat d'alcofol, irrisoria, petita, migrada, 2 cm³ d'una beguda (Perno), produï a un pacient l'intoxicació aguda amb vèrtig, marxa cervelletosa, obnubilació de la vista, atontament, i amb tanta paresia de les cames que l'obligà a agafar un cotxe per a traslladar-se a són domicili. No'n bebia de cap mena abans, prò molt menys ho ha fet després.

De tal manera que, malgrat el poc pés molecular del alcofol etilic (46), lo no posseir més que un grupus metilic (CH₃), i la poca llargada de sa cadena, esdevingué un còs d'alta toxicitat, amb tot i no haver-ne consumit més que 2 cm³.

De totes maneres, remarquém lo dit abans, de que dintre d'un marge prudencial que'l terapeuta ha de fixar, hi ha una òrbita que'l pacient pot i deu recorre, escullint la classe d'aliments i begudes que més li plaguin, ja que'n últim terme això vol dir que és lo que li convé, doncs en l'establiment del regíme alimentici hem de contar amb lo que ell ens ensenyi referent a la manera d'accionar, la qual, té molta més importància que totes les nostres apreciacions de clínica i de laboratori.

D'això ne tenim alguns exemples.

En certes psicastenies e histerismes hi ha que coneixer lo que'ls sugereix: una hemiparèsica dreta recobrava l'agilitat en quan bevia una mica de ví, degut a que en l'acte de beure s'autossugeria l'idea de la força, que de moment obtenia, fins que al últim se curà.

Altres psicastènies hipopèptics, se troben en una situació en que l'aigua sòla, potable o minero-medicinal, els fa vomitar, obrant com a còs extrany; en canvi n'hi ha prou de que continuï sòls unes gotes de rom o cognac per a que no la vomitin. L'aigua sòla, en el primer cas, no interessa ni la secreció, ni la motilitat normal, ni la vaso-dilatació, permaneixent en la cavitat gàstrica com un còs inert, extrany, sense absorbir-se; ha calgut sòls unes gotes d'alcofol per a posar en marxa lo parat, i provocar l'absorció subsegüent. En els estòmacs, després de la doble vagotomia, suprimir el suc psiquí, i amb escassa o nula secreció glandular, se desperta aquesta amb l'alcofol.

En algunes psicastenies amb cefalàlgia, hipocondria, neguits, malestars, abulies, cefalalgies gravatives i oftàlmiques, algies diverses, i com a símptomes digestius l'hipopepsia, atònia i estrenyiment, res els posa tan bé com la presa de dos o tres

taces de café, que'ls entona. En aquests cassos, les purines, metil-xantines, els hi són necessaries per a entonar la nutrició nerviosa, que està decaiguda, donant-li una fuetada que permet el lluirer relar dels plasmes endocel·lulars, establint o accelerant el comerç de la vida.

En certs psicastènies la mucosa gàstrica és tan labil, que siguent hipopèptics habitualment, amb atonia gàstrica, coliti i sigmoiditi, se'n van, a la més petita sollicitació, pel feble estímul que pot ocasionar el brou animal, en petita quantitat, a l'hiperclorhidria, circumstancia que cal tindre en compte en llur regisme per a no sobrearregar-lo de la sal, amaniments i excitants àcids, llimona, taronja, vinagre; picants, pebre, canyella, o amargs. Se'ls ha de sostindre en un regisme de temperació, i sobre tot de tranquil·litat i de repòs al camp, i a base d'aquest marc se'ls podrà permetre major tolerancia alimenticia dintre dels brous animals, la carn blanca, el peix blanc, les confitures de prunes, etz.; i les sopes, sèmols, purés i tapióques fets amb els brous esmentats.

Cal tindre en compte determinades idiosincrassies, anafilaxies en petit, que presenten els psicoastènies, neurastènies, e histèries. N'hi han a quins el sucre i la sal els marejen, altres a qui la mel-un ne tenim d'aquests que'n tres vegades que n'ha menjat en sa vida li ha produït sempre vòmits i rebensillades de mal de ventre. Altres a qui'ls ous els hi produïxen fenòmens d'anafilaxia.

Generalment són individus de meiopragia digestiva per dèficit nerviós, que hidrolitzen i oxiden malament lo que ingereixen, arribant malament als polipèptids, dels quals alguns se n'esconillen per la mucosa digestiva, absorbint-se, i trovant-se en la sang encara com a cossos heteròlegs, sense haver suferit el treball d'adaptació homòloga, i despertant, com un antigèn qualsevol, tot un esclat reaccional d'anticossos que tindran per missió la digestió de lo que ha penetrat en el medi intern, sense haver-se digerit en el medi extern (tubu digestiu).

* * *

Regla general.—El tractament alimentici de les neuropaties ha d'estar condicionat per l'estat digestivopàtic, en lo possible.

En general, el regisme alimentici, dintre'l marc d'esser desintoxicant s'ha d'atemperar al estat de les vies digestives i glàn-

dules annexes, del estat cardi-vàsculo-renal, i del funcionament de la endocrinia-tiroides, suprarrenals-principalment.

Quan les vies digestives estàn bé el regisme lacto-ovo-vegetarià és l'indicat, i és de més profit, majorment si hi ha hiperexcitabilitat i nervosisme.

Posats en una taula ben confortada, dès d'on divisin el blau del Cel, i la verdor dels camps, embaumats pel perfúm de les flors, que remunta del jardí proper, i per la vista de les que hi hagi escampades per la taula, rodejats pels sérs estimats que amb llur presència i conversa li deriven ses obsessións, amenitzat l'àpat pels acords de la pianola, quan no per uns tzigannes; menjant aplaeret, mastegant bé, ensalivant bé, prenent part en la conversa, entrenint-s'hi força, trovaràn amb això un conjunt complementari per a fer una bona digestió.

Els miopàtics de localització facial, molts neurastènic i listèrics, i diversos insuficients, especialment suprarrenals, tenen paresia dels músculs mastegadors, que's posa en evidència per la fadiga experimentada en el menjar; s'agoten de la mateixa manera que'ls ho fa'l llegir, caminar, etz., i tots aquells actes que facin raxar l'energía nerviosa, encara que sia per poc de temps, posant-los en fallida a l'atenció.

En aquests cassos se comprén, que la alimentació líquida o pastosa serà la preferible, com la llet, ous, lletatges, flam, crema; brous animals o vegetals, fruites cuites o en marmelada, purés, tapiques, sopes, sèmoles, carn trinxada, suc de carn, pastel de peixos, etz.; i fugirém de les fruites seques i dures, del pá, majorment de la crosta, verdures, llegums, etz.

En les catalèptiques se'ls ha de donar el menjar; tenen impossibilitada la prehensió per anulació de la sensació de la gana, per desconeixement de l'alimentació, per haver-ne perdut la noció, i per manca de voluntat, d'acció, per a executar-la. Ara, que, tantost l'alimentació està en la cavitat bucal, ja no'ns hi cal preocupar, que la digestió i nutrició se fa per sí sola. Se troben en el cas dels aucells decorticats a qui se'ls han conservat els ganglis opto-estriats. Tenen l'aliment al davant i's moren de gana per no sapiguer-lo portar a la boca; en cambi n'hi ha prou amb que se'ls hi posi, per a que l'engullin i facin la digestió bé (Bechterew). Aixó demostra que la prehensió dels aliments, i la selecció llur és un fenòmen de consciència, de loca-

lització en l'escorça del cervell; i que la digestió i nutrició té molts centres medulars, bulbars i en els tubèrculs quadrigèmins i regió opto-estriada.

Molts neuròtics perden l'apetit quan s'amoïnen; altres mengen d'esme, sense cap dalit; són els psicastènics, que practiquen el menjar com el caminar o eusir, amb un automatisme sense participació de l'atenció, fenòmen del qual se'n donen absolut compte; altres que no troben en el menjar el bouquet característic de sabor i olor (ageussia i anosmia), com són principalment els hipocondríacs amb pèrdua del plaer vital, en el qual rés hi cab, ni la salut, ni la juventut, ni la llibertat; ni els mateixos fills són prou per a despertar-lo.

En els histèric deprimits l'anorexia hi és un fenòmen força freqüent; en canvi en els excitats no és pas molt rar el fenòmen invers, la bulimia.

Se concibeix que l'alimentació en aquests cassos a menys d'indicacions especials, dimanades del estat de les vies digestives, del fetge o rinyó, haurà d'ésser tot lomés excitant i estimuladora que consenti l'estat de receptivitat nerviosa.

En general un regisme rigurós, excepte en les arteri-esclerosis cerebrals, mielitis agudes, l'epilepsia, corea, i en l'estat de mal histèric, sols s'haurà de practicar en els períodes d'agudesa, d'aggravació de la dolencia; quan aquesta hagi rebaixat sa bravura, farém un regisme contemporitzador, atenent-nos, com sempre, al estat de les vies digestives.

En canvi als neurastènics, amb meiopragies de l'atenció, algies diverses, versatilitats, modificacions del humor, preocupacions per certes malalties ficticies, lo millor, sinò tenen, també, indicació concreta a complir per part d'algún'altra banda, serà deixar-los menjar lo que'ls plagui.

Altres, amb bulimia, han d'esmorzar i brenar dues vegades perquè la vista se'ls obnubila, coincidint amb insuficiència suprarrenal, vértigs i petit brightisme.

La gana de les histèriques és variada: hi han cassos de bulimia, en que al cap d'una o dues hores que han fet una bona menjada, ja hi han de tornar. En aquests cassos no'ns hem trovat amb transtorns digestius, ni gàstrics, ni entèrics, tot lo més una mica de gastro-atonía.

Certes histèriques petites amb transtorns ovàrics i uterins, insuficiència dels primers i inflamacions cròniques del segón, tenen agotament del vagus, manifestat per anorexia en els períodes menstruals. Se troven en el cas de les tuberculosos confirmades o predisposades, de tindre temperatures subfebrils en els mateixos períodes. Causa d'això últim? La temperatura orgànica és deguda a l'acció contraposanta de dues accions, com tot lo que's fa en l'economia prové de dues antinomies, essent-ne lo resultant l'acció estudiada: una força excitadora, i un altra moderadora: aixís funciona'l cor, païdor, budells, els músculs tots, etc., i lo mateix ocorre amb el calor animal. Aquest té sos centres excitadors en els nuclis grisos que voltan al tercer ventrícol, cossos òptics, estriats, tube r cinereum, etc., són termogènics; i'ls centres moderadors, en el bulbe, centre respiratori, cardíac, vaso-motor, de la sudoració, incluits tots ells en el vagus, etc., són termolítics. Mentre els dos centres termogènics i termolítics estiguin equilibrats hi haurà la constant tèrmica; si un d'ells defalleix, l'altre preponderarà, i la conseqüència serà la hiperpirexia, o la hipopirexia. Les toxines microbianes en la tuberculosi, per exemple, tendeixen a inhibir els nuclis termolítics, per especial acció electiva, sense conseguir-ho, mentre no hi hagi un surmenatge motivat per qualche excés de treball; mes si aquest excés se presenta o hi ha manca de dormir que no deixa refer als centres nerviosos, o en el període de la menstruació, allavors esdevé la febre. La febre, per inhibició del vagus, és en aquest cas, en el període menstrual, per les tuberculosos, lo que l'anorexia per les histèriques, manca de la influencia excitadora de la secreció gàstrica per inhibició del vagus.

Els neurastènics, histèrics i psicastènics amb una gran facilitat se'n van a l'anorexia, per molts estats emocionals, caigudes, sustos, disgustos, visions d'incendi o de coses terrorífiques. Per quin mecanisme? Sapigut és que les excitacions sensorials—visuals, auditives, odoríferes i gustatives,—determinen secrecions en totes les glàndules digestives, fets coneguts ja de Brown-Séquard en 1852, i que han corroborat i completat Schmidt, Schiff, en Bidder, i últimament Pawlow i Schoumowa amb el repàs fictici, que les sensacions gustatives d'un aliment no van seguides de secreció gàstrica quan s'ha bivagotomitat al animal. Totes les aferencies visuals se junten en els tubérculs quadrigèmins i talem òptic, lloc on hi ha els centres cerebrals del pneumogas-

tric, dèu d'on discorreixen dues vies descendentes: una que seguirà en el bulbe, i fora d'ell, el trajecte anatòmic del X^e, i aquesta serà excitadora: i altra que, tenint l'origen en el punt de convergència del nucli caudal amb el lenticular, baixarà per la mèdula fins a la onzena vèrtebra dorsal, contribuint a la formació dels esplànics, essent aquesta, inhibidora (Openchowski). Doncs bé; una contrarietat que provoca un estat emocional segueix l'afereència sensorialcitada, i en els tubèrculs quadrigèmins, veritable encreuada de les vies nervioses, plaça on hi concorren les conduccions més importants, o bé's produirà l'excitació de la via inhibidora del pneumogàstric, o bé's produirà la inhibició de la excitadora, concorrent pràcticament al mateix fi: a l'anulació de la secreció gàstrica amb la desgana subsegüent.

De totes maneres, per lo que portém observat, opiném que lo que ocorre amb més freqüència és la inhibició del vagus excitador, com ens ho prova'l cas d'un histèric masculí, en que, a conseqüència d'un disgust li vé desgana, acompanyada de palpitaçons (inhibició del X^e parell) que's corregeixen al retornar l'apetit (fenòmens vagotònics).

Altres voltes, el transtorn funcional experimentat en els nuclis alts, cerebrals, del vagus, determina una secreció gàstrica, qualitativament equivocada, envers l'aliment que s'ha de digerir, contrastant amb el fet de que'l mastegament i'l tastar un aliment agradable augmenta la quantitat i activitat del suc gàstric que l'haurà de digerir (Richet i Heidenhain).

En certs estats de neurastenia amb hipocondria, preocupacions, obsessións, amb certes idees suïcides, melangies, en que la vida els és una carga feixuga, hi ha una perversió sensorial del païdor després dels menjars, sentint-hi una certa feblesa, com si fós gana, que'ls impulsa a nova ingesta, degut a un estímul del plexe solar, desbocat com està, sense'l fré dels centres bulbo-cerebrals. Contra aixó cal extremar la psicoterapia, fent-los avinenta la nocivitat de la repetició pràndica, distraient-los, encara que sia traient-los de casa per a portar-los a passeig, sense fer-los caminar, a fi d'assegurar-los més una bona digestió, i no proporcionar-los, amb la fadiga muscular, una substracció d'energia que'ls derivaria la força nerviosa del llur aparell digestiu, la que, per cert, tota l'han de ben menester.

En els psicastènic agotats amb meiopragia digestiva que amb gran facilitat, al més petit consum se'n van a la ruïna; en aquests de gran pobresa nerviosa, en que per part dels nuclis bulbars del pneumogàstric, de les cèl·lules de la columna del feix solitari, dels axons d'aquestes, que, després d'entrecreuar-se en el rafe bulbar van a parar als tubèrculs quadrigèmins, i d'aquí ne parteixen d'altres que's detenen en els ganglis optoestriats pels voltants del tercer ventrícol; en tots aquests que, per llur miseria nerviosa estan abocats a totes les insuficiències digestives, motriü, secretora, circulatoria, els ocorre un fet ben singular. Tenen poca gana, no senten fam, més percibeixen una angoixa gàstrica que'ls atormenta; menjen per lo que llurs forces digestives els ho consenten, queden lego saciats, més al cap de mitja a dues hores tenen necessitat imperiosa de tornar a menjar, perquè sinò ho fan els hi vé un mareig amb cefalalgia i punxades al cap qu'ls obliga a vomitar. Tenen necessitat d'ingerir cada dues, cada una, i a voltes cada mitja hora, i no podén passar més, ous, pernill, sandwich, yoghourt, etz., no sòls entre dia, sí que també a la nit ho fan, després d'haver-los despertat l'angoixa atormentadora. Són sistemes nerviosos que s'escolen d'energía ben aviat, perquè les diverses cèl·lules que la enmagatzemen lego l'acaben, i trobant-se'n exaustes no'n poden enviar pels vaso-motors a les fibres llises dels vasos, d'on, pel mecanisme explicat altres vegades, ve l'atonía vascular, minva de la rapidesa circulatoria, trasudació plasmàtica, infiltració pels lípoides, augment de tensió, hipertensió cerebral, excitació del centre del vòmit. Per això cal que menjin sovint, per a proporcionar-los energía i les cadenes laterals i radicals que van consumint les neurones, perquè són làbils, són acumuladors que aviat se descarreguen per posseir poca força nerviosa de si, de la que'l aparell digestiu no'ls ne podrà proporcionar pér sa meiopragia, més que una quantitat insignificant. En cambi l'estada al camp, amb repòs, l'aïllament, com per encant, sense cap altra modalitat de tractament els retorna l'apetit, amb lo que menjen més, digereixen millor, i l'acumulació nerviosa més intensa els permet atenyer les hores reglamentaries dels tres o quatre repassos diaris, corretgint-se com per encant, el desordre pràndic que'ls dominava.

El camp, el repòs, lo geure sota'l blau del Cel, amarats amb una boirina de llum i sol, la quietut, sòls interrompuda pel piular dels aucells, una distracció que no fatigui, i desviadora de

L'obsessió enervadora a que s'hi aboquen tan fàcilment els psicastènic; lo trencar amb totes les impresions sensorials que desenganxen les associacions d'idees... tot això ho fa la vida del camp pels agotats. En el medi habitual on viuen sempre estàn submergits els psicastènic per llurs ansies, angoixes, opressions, obsessións, melancolies, fobies; ploren a la millor, i altres voltes sense causa, sòls per desintoxicar-se, per necessitat imperiosa, com altres neuròtics aguditzats tenen poliúria per hipertensió en el glomèrul renal: en aquest cas tota la escassa energia nerviosa que posseeixen l'han de dilapidar amb aquests estats de depressió, i'ls ne queda poca o gens per a fer-la descobrir per la vida de relació i la orgànica. I no és estrany que en aquest medi estiguin quasi sempre hipopèptics i anorèctics. Lo primer que s'imposa és un canvi de residència, notant-se de primer entuvi una reacció favorable en llur apetit: en ell hi menjaràn amb intensitat i a hores ben reglamentades, digerint bé. En aquest medi hi tindran un mínim de gasto energètic, i allavors les necessitats vitals permetran esperar les hores reglamentaries dels menjars.

Els dies núvols, de vent o humids, amb tendència a ploure, allavors aconsellem un regisme més amimal, per ésser aquest més vaso-tònic, dones així els desapareixen o mimven les angoixes, abatiments, cefalgies, hipocondries, astenies, ataxies, etz., motivades per la vaso-dilatació cerebral i medular. La baixa de pressió baromètrica existent per sota de 76 cm., augmenta la tensió intravascular produint vaso-dilatació, trasudació plasmàtica, infiltració dels lipoides cerebrals, d'on augment de tensió cerebral, compresió dels filets del trigèmin que inerven a la dura-mare, i neuralgia de la dura, que no és altra cosa la cefalalgia, així com la neuralgia facial depén dels filets extracraneals del V parell. D'aquest consell n'excluim als epilèptics, com més endavant detallarem.

En altres psicastènic, el centre emètic és tan sensible per a excitar-se, que els petits canvis de circulació cerebral que s'operen amb la variació d'estar ajegut a alçat n'hi ha prou per a provocar-los el vòmit. Així és, que, abans d'alçar-se del llit han de pendre una sopa, perquè, o sinó, al posar els peus al sòl, tantost ho fan, que ja vomiten líquids hidrorreics-biliosos, com si fos una secreció paralítica, provocada sòls pels plexes locals

gàstrics, que, com totes les glándules, tipus d'elles la submaxilar, i òrgans, posseeix l'estómac, com són els d'Auerbach, i agrupaments de neurones, en forma d'illots, d'Openchowski, sense cap participació dels ganglis centrals del simpàtic i dels vagos amb llurs nuclis superiors del bulbe, tubèrculs quadrigèmins i regió opto-estriada que constitueixen uns ganglis simpàtics encastrats en plé parénquima dels hemisferis cerebrals. La secreció, així establerta, és exacta per són mecanisme i producció a la de la secreció salivar paralítica, quan s'ha seccionat la corda del tambor (nervi de Wrisberg), i'ls filets simpàtics que arriben a la glándula submaxilar procedents del simpàtic cervical, o del gangli submaxilar, que no és més que un altre gangli simpàtic, el qual és per aquesta lo que el semillunar pel estómac. En el cas gàstric, el X^e parell és lo que representa la corda del tambor per la glándula salivar submaxilar. Abona més lo que aquesta secreció puguem anomenar-la paralítica, el fet de que el líquid vomitat sia hidrorreic, de reacció neutra, (1) amb escassa o nula ptencia enzimásica, caràcters que exclueixen tota participació nerviosa extrínseca, majorment la procedenta de la influencia excitadora de la secreció del vagus (preponderant), o del simpàtic (parcial). De tal manera que la secreció obtinguda és dependenta de l'inervació autòctona, intraparietal del estómac, constituïda per plexes formats pel vagus i simpàtic: l'estómac en aquest cas obra com si fos enervat.

Ens hem trobat amb fills de neuròtics que vomitaven sempre el sopar a les sis de la matinada següent, tantost s'alçaven del llit. En aquests cassos se'ns han curat fent-los pendre l'últim repàs, el sopar, a les set del vespre, i no deixar-los anar a dormir fins al cap de quatre o cinc hores després, al mateix temps que el regíme alimentici s'atemperava a les exigències de l'atonía gàstrica e insuficiència secretora. Aquests posseeixen uns centres inferiors de la digestió, tan els ganglis de la doble cadena simpàtica, com els medulars i fins els superiors bulbars, quadrigèmins i opto-estriats, que no conserven l'automatisme que fisiològicament és independent del còrtex, quan aquest s'inhibeix amb la sòn. Semblant fenomen hem de tindre en compte en altres neuròtics amb atonía gàstrica, quan els recomanem el repàs post-pràndic, en que molts s'hi adormen,

(1) Sense que'l Günzburg hi acusi el Cl H.

quedant-los al despertar-se una pesantor, que s'evita amb la vigília. Altres no s'adormen, sinó que lletgeixen, acció ben nociva, per derivar les energies nervioses, que són necessàries a la química i mecànica digestives. Per això se'ls ha de recomanar que al geure, després dels menjars, no han de dormir ni lletgir, sino estar desperts.

No obstant, hi han situacions en que'l regisme desintoxicant s'imposa d'una manera heroica, clamant contra la disort que s'aveïna. Sónaquells que presenten els sín tomes premonitors de la trombosi o hemorragia cerebrals, i encara més, quan se'n van cap a l'esclerosi difusa, amb producció de la demència senil. Allavors si que el regisme hipotensor e hipopèptic és lo que s'imposa, extremant la nota, fent-los passar, si convé, cada tres o quatre dies amb un de llet o de dieta hídrica, ajuntant-hi el repòs obligat,

*
* *

EXEMPLES DE MENÚS

Cas d'hiperclorhidria sense atonia

Llet, ous, lletatges, brous vegetals o animals lleugers, sopes, sèmoles, purés, tapiques ben espesses amb poca sal, que's substituirà per enemes de solució fisiològica; carn, peix bullit. Llegums i verdures. Fruites escalivades, o al forn, o confitures de fruites, especialment suc, extrets d'elles, o marmelades de plàtano, pressec o abricoc. Salses a la maionesa. Beure a discreció aigua alcalina, o aigües gaseoses, amb o sense suc de fruites, i una infusió aromàtica tebia. Repòs post-pràndic, sense dormir ni lletgir, en posició supina, o decúbit lateral esquerre per a vencer el pílorespasme.

Hiperclorhidria amb atonia

Ous passats per aigua, millor que crusos; flam, crema; purés, etz., ben espessos; carn, peix. Fruites id. Poc beure. Quatre apats. Repòs, panxa al aire. Repòs en la mateixa posició que abans, el qual s'anirà variant del costat dret, d'ues o tres hores més tard, per a afavorir la sortida pel pílore del quimus. La po-

sició única en decúbit supí amb un coixí sota de les anques, també és bona.

Els malalts amb nervosisme, hiperexcitables, vehements, irritables que tanta propensió tenen a l'hiperclorhidria, ademés del regisme d'aquesta a base de llet, ous, greixos, carn blanca, els hi convé suprimir la sal en absolut en els primers dies de tractament, i allavors se'ns presenta 'l problema d'administràrlos-la per un altra vía, ja que no's pot per la vía alta, de fer-ho per la rectal, en forma de clisteris de serum a baixa presi3, frets, perquè aixís no estimularàn la contractilitat intestinal, com ho farien si fossin calents, i d'aquesta manera 'l medi intern posseirà aquest aliment mineral que tan útil li és per a mantindre el tenor de sa concentració molecular, que és el mateix de l'aigua del mar, doncs al sortir els animals de la vida marina se n'emportaren un troç de mar, representat per la sang llur, que permet la vida cel·lular en les mateixes condicions que la tenen en el mar els protozous. Els plasmes banyen a les cèl·lules per tot arreu.

Hipopepsia sense atonia

Brous animals amb la sal corresponenta: sopes, sèmoles, tapiques, purés; carn roja o blanca (és igual pels efectes de l'intoxicació). Peix fregit, amb llimona. Ensiam, escarola, espàrrecs, amb oli i vinagre, i un pols de pebre. Verdures i llegums amb sofregit de ceba i tomaquet, o bé amb alls. Llets àcides. Pomes o prunes en confitura. Taronjades o llimonades. Beure aigua sóla, o lleugerament mineralitzada. Repòs en decúbit supí.

Amb prudencia i vigilància, el pernill, foie-gras, la mortadella, les anxoes conservades, i'ls marises-escompinyes, ostres, percebes, petxines,—si'ls vé de gust. No s'han de tindre apriorismes: lo que'ls hi vingui de gust i'ls hi provi. Lo mateix les salsses amb vinagre, pebre, juli-vert o apit, o'l nostre all-i-oli.

Hipopepsia amb atonia

Purés, etz. ben espessos, ous; carn, peix; fruites escalibades (pomes o peres) o al forn, o en dolç de prunes. Suc de taronja. Molt de repòs amb el coixí sota les anques i les cames arrupides, posició que s'extremarà si hi ha dilatació, o ptosi.

Regisme evaquant

Verdures, llegums; fruites, en dejú, especialment; pa complet; llevors de lli, etz.; aigua amb tres cullerades de mel de bresca — sense refinar — en dejú; un vas d'aigua fresca al anar-se'n a dormir. L'agar-agar.

En els hipopèptics convindrà modificar el regisme desintoxicant, armonitzant les exigències del sistema nerviós amb les del aparell digestiu, havent de fer una transacció, peermetent-los llets àcides, brous animals, qualche carn blanca o peix, millor fregit, confitures de prunes, taronges, llimonades d'àcids minerals, o avinagrades. Se sab quan bé accionen els ferments digestius en un medi àcid, i com se conserva l'equilibri químic de la reacció.

Aquests menús són esquemàtics; la prudència i'l seny hauràn d'esser la guia per a que'l terapeuta tingui en el tractament tota la elasticitat que calgui per a cada cas concret. Lo dit no més són pautes.

En els psicastènic, i neurastènic lo que'ls convé per a que'l regisme alimentici surteixi tot l'efecte desitjable és el repòs abans i després dels menjars, doncs l'exercici agrava l'estrenyiment, favoreix les ptosis viscerals, a que hi estàn tan abocats, amb estiraments dolorosos del plexe solar.

En els psicastènic, neurastènic e histèric s'imposa una observancia estricta en lo referent a les hores dels menjars. Convé que sempre mengin a les hores acostumades, doncs si se les deixen passar, molts d'ells perden la gana, i a altres els hi apareixen crisis de rots, defalliments, ansies, vèrtigs, cefalalgies diverses, etz. Tots són símptomes d'agotament del vagus.

En general, com a símptomes digestius en les malalties nervioses trovem molt més freqüentment aquells que acusen un dèficit de funció, més que un exacerbament. Tots són símptomes d'insuficiència del pneumogàstrie.

Portem una experiencia historiada de més de dos cents cassos, i en ells palesament se demostra el gran predomini de l'*hipopepsia*, anorexia, atonies, fermentacions gàstriques, ptosis diverses, estrenyiment, colitis amb llurs conseqüències de mixorrrea, espasticitat, etz. Aquest quadre és freqüentíssim en les ma-

lalties nervioses, sobre tot en les cerebrals, i majorment en les neurosis, la psicastenía e *histerisme* al cap d'elles.

L'*hiperclorhidria* l'hem trobada en l'astenia per hipoepinefria en una adissoniana en el primer període; en l'últim vingué la hipopepsia amb vòmits freqüents. En els vèrtigs vestibulo-cervelletosos i en els prepàndrics, l'hem notat molt preponderant, quasi sempre; en els cervelletosos, també; en la migranya oftàlmica, també. En els neuròtics amb irritabilitat, la trovem associada a la rampa gàstrica. En la petita insuficiència tiroidea amb fret, facies vultuosa, transtorns ovàrics, etc., també la notem força sovint. De tal manera que, exceptuats aquests cassos, la hiperclorhidria és una excepció en les malalties nervioses, a jutjar de lo que's desprén de la nostra estadística, i, cosa particular, va associada, la irritació de secrecció amb irritació de motilitat (rampes gàstriques i còliques).

L'*estrenyiment* també és freqüentíssim, quasi la regla, majorment la forma atònica per insuficiència neuro-muscular. La espàstica és excepcional: l'hem notada en la petita insuficiència tiroidea amb histerisme; en certs vèrtigs vestibulars i cervelletosos; en l'insuficiència suprarrenal que dóna'l síndrome de l'insuficiència del X^e parell i en un altra, sense ell; en l'irritabilitat nerviosa. Els afectes concomitants de l'aparell digestiu són freqüents en les neuropaties, doncs en 271 cassos documentats n'hem trobat uns 80 sense símptomes digestius, d'ells 61 vèrtigs amb 26 històries blanques del aparell digestiu, i 31 epilepsies amb 12 d'ausència de síndromes gastro-entèrics.

En l'histerisme minor amb anestesies de les mucoses i rampa faringia també hi ha hipopepsia amb atonia i flatulència, estrenyiment, colitis i deposicions mixorreiques.

Adjunt van alguns quadres demostratius.

HISTERISME MAJOR

Cassos	Hipopepsia	Hiperclorhidria	Atonia gàstrica	Estrenyiment	Sense rés digestiu
15	9	0	3	6	6

HISTERISME MENOR

31	10	4	5	7	11
----	----	---	---	---	----

NEURASTENIA

Casos	Hipopepsia	Hiperclorhidria	Atonia gástrica	Estrenyiment	Sense rés digestiu
12	8	3	0	2	6

PSICASTENIA

4				1	1
---	--	--	--	---	---

MIGRANYA

27	15	3	6	9	9
----	----	---	---	---	---

Se registra aquí 'l predomini de l'hipopepsia, atonía gástrica i estrenyiment, accentuant-se, en particular, mólt més en la oftàlmica.

TROMBOSI CEREBRAL

Casos	Hipopepsia	Hiperclorhidria	Astenia gástrica	Estrenyiment	Sense rés digestiu
5	4				1

Quan se complica amb la demencia senil s'accentúa la hipopepsia.

En la cefalalgia per endarteriti sifilítica també hi dómina la hipopepsia.

En la neurastenia amb fosfaturies és freqüent l'hipopepsia, aixís com l'estrenyiment per insuficiència neuro-muscular.

En les fosfaturies, tan abundantes en les neurastenies, per degradació de la cèl·lula nerviosa, convenen els aliments rics en fosfats, sobre tot els ous, per la lecitina continguda en el *vitellus*, que és tal volta la manera més efiç de l'administració fosforada, segóns demostra l'experimentació en els caps grossos i cobais, i l'observació clínica; i les farines de cereals més que les de llegums, doncs se sab que un dels adobs per ells indispensable és el Ph. del sòl, que assimilen i integren en les lecitines contingudes en llurs grans, ja que les llegums aimen més el N., que assimilen per les bacteries nitrificants allotjades en llurs raeletes, en forma nítrica, o de l'atmòsfera en forma amoniacal,

produït aquest últim per l'espurna elèctrica que fa la síntesi del N i del H.

En alguns neurastènics, pocs, tres en les nostres observacions, notem un reflexe de contractura intestinal, que dura de un a dos minuts, després de la ingesta de les primeres cullerades de l'esmorzar. Són hiperclorhídrics, i per lo demés no presenten res més de particular. Tractament.—El de l'hiperclorhidria, precedits els àpats d'una bona fase de repòs.

En altres neurastenies amb buidor, sensació de casc al cap, astenia, catotonia, ptosis digestives, flatulència i atonia gàstrica és tanta la inestabilitat nerviosa que, sense motiu aparent, passen de la hiperclorhidria a la hipo. Lo millor en el tractament és prescindir-ne en part, no fer-ne molt de cas, fent-los un regíme *no excitant*, i dirigit ademés a l'atonía i flatulència que indirectament, de retruc, podrà millorar la variabilitat de l'estat secretor.

Els digestivopàtics amb neuropaties agraven aquestes a mida que s'exacerben aquelles. Hi han colítics amb prurits, algies, rampes, akinesies algeres, que s'exacerben amb la recrudescència d'aquelles.

Certs psicastènics amb facilitat d'agotament, amb enterbolicament cerebral, amb fobies i tristesa, si a l'ensem hi han insuficiències pluriglandulars—tiroides, testícol, suprarrenals—noten que's fan obesos, coincidint això amb pèrdua de forces i de l'apetit. Obren les secrecions de les endocrines com uns catalitzadors o sensibilitzadors que preparen les matèries alimentícies per a ésser hidrolitzades pels suc digestius, i quan aquelles insuficiències existeixen esdevé la pèrdua de l'apetit. D'aquí que les alimentacions, els regímes alimentícis, hagin d'anar acompanyats o precedits de medicacions opoteràpiques adequades, si s'en vol treure tot el partit degut.

Un grapat de malalties nervioses són dependents de trastorns de les malalties de nutrició: sobre tot la obesitat, no tant la diabetis, que, excepte l'astenia i qualque símptoma neurític, poca repercussió dona al sistema central, i la gota igualment.

Als psicastènics, neurastènics i histèrics, convé vigilar-los l'alimentació, no descuidar-la, màxim quan en llur gran majoria

són hipopèptics; si no's millora llur psiquisme i l'estat químic de la mucosa gàstrica, veurém com s'emacien ben aviat, i allavors els trovém en un estat de gran mal, de desnutrició, molt difícil de corretgir. En un histèric, una desnutrició d'aquesta mena, en 15 dies l'emacià intensament.

Rampa del cardias.—L'hem notat en qualques psicastènies. Aquesta contractura essofàgica inferior apareix com a efecte de les primeres mossades o glopades, les quals s'aturen en la regió esmentada, percebint el pacient una sensació d'angoixa i d'ennuegament per uns 3 a 4 segons, fins que, cedida la resistència, se'ls ofereix lliure el pàs. Les deglucions següents van acompanyades d'una sensació de dolor i ennuegament menys penosa, acabant per desaparèixer. Al esmorzar presenta'l màxim d'intensitat, no tant al dinar i sopar. Els líquids passen millor que'ls sòlids: la sopa, de pasta o pà, els hi passa millor que la carn i verdura. Tot lo que sia motiu de agotament nerviós, disgustos, caminar molt fins a la fatiga, els exacerba l'intensitat. Aquestes rampes se vencen qualque vegada tussint.

Com s'explica aquest fenòmen? Un psicastènic agotat se trova en el cas d'un animal bivagotomitzat, i allavors un petit estímul provoca contraccions espasmòdiques (Schiff, Chauveau, Goltz). Ademés de l'inervació del X.^e parell, té l'essòfag, com tots els demés segments digestius una inervació intrínseca, autòctona, uns veritables ganglis allotjats en ses parets, i relligats per un plexe nerviós (Cajal). Això fa que la reflexió de l'estímul sia senzilla, sense fer grans escales i trajectes, donant lloc a l'espasme muscular, l'estímul del qual està representat per l'aliment. L'angostura que determina l'anell essofàgic del diafragma, tindria, a més de l'estenosi propia del forat del cardias, augmentada per son esfínter, la propietat de localitzar la rampa en aquesta regió, que cediria en part tussint, perquè varia la topografia de l'anell; i seria estimulada la contracció pels sòlids més que pels líquids, perquè aquells determinen per llur major densitat, més freq, i més excitació en la mucosa essofàgica. Quan els vagos funcionen degudament, quan no estàn agotats, l'excitació motriu que determinen se sobreposa a la contractura, ocorrent lo contrari si s'anula o minva llur força energètica, com ocorre en els disgustos, fatigues, etc.

Els recomanem que facin quatre àpats, prenent brou vegetal, purés, sopes, sèmols, tapioques ben espesos; llet, ous i lletatges

(flam i crema); fruites bullides o en confitura (marmelades, compotes, gelatines), que, *junt amb el repòs previ abans dels menjars*, per a que refacin energia nerviosa, i les fomentacions calentes *in loco*, o millor un bany general a 38°, coadjuvaràn al millor èxit del tractament. Si junt amb això, poden portar una vida de repòs al camp, posant-se d'espatlles a la casa llur, millor que millor, guriràn més aviat.

Hemorragies del tubu digestiu dels histèrics.—Quin concepte ens mereixen, i quin regisme alimentici els hi convé? No parlém ara de les hematemesis i enterorragies que's poden presentar en un histèric, com en un altre individu, sinó de les hemorragies dels histèrics, en individus que no han tingut cap manifestació ulcerosa, fins allavors. Clar és que un histèric pot tindre una hemorragia procedenta d'una úlcera larvada, que no s'ha mostrat en erupció, més no's tracta ni sisquera d'això. Ens referim a hematemesis i enterorragies esdevingudes en histèrics que no tenen en la mucosa digestiva llur cap solució de continuïtat. Aquestes hemorragies són subsegüents a disgustos per incendi, robos, violació, pèrdues de família, que produeixen en ells un estat psíquic que ompla sempre i explica tota la patologia llur; ens referim a l'emoció que té per substractum anatòmic la *vaso-constricció* amb hipertensió. Una contrarietat intensa provoca un estat emocional gàstric o entèric per minva de l'acció excitadora del X.^e parell, i predomini d'acció del simpàtic. Hem dit en altres ocasions que l'inervació intrínseca gàstrica, depenia dels plexes intraparietals que formen el simpàtic i pneumogàstric associats; doncs bé, els mateixos són els que inerven al intestí prim (1), els nervis del qual surten del plexe solar, i amb ells hi ha 'ls vaso-motors, que hi arriben per la via dels esplànics l'excitació dels quals ocasiona vaso-constricció.

Essent el plexe solar format pel vagus i'l simpàtic, se conceix que hi pugui predominar un o altre d'aquests dos en les manifestacions simptomàtiques. La excitació del vagus dóna hiperclorhidria, constipació, basques, i fora de l'aparell digestiu, disnea, pseudo *angor pectoris*, bradicardia, hipotensió i palidesa

(1) En el fetge intervenen també dos nervis: el simpàtic per la via dels esplànics i del plexe solar introduint modificacions en la circulació local, l'l pneumogàstric obrant com a excitador i tròfic de la secreció, además de la inervació intrínseca formada per la fusió dels dos anteriors, que dóna certa independència a la secreció, la qual persisteix fins quan tot el fetge està enervat. La bi-vagotomia inhibeix tota secreció biliar.

En el pàncrees hi trovém una inervació idèntica, amb les mateixes distincions.

facial. La del simpàtic, atonia gàstrica, diarrea, taquicardia, hipertensió arterial i facies colrada.

Ademés, els esplàcnics, contràriament a l'acció del vagus, són, preferentment, inhibidors de la motilitat gastro-entèrica; aixís com també els vagos ademés de posseir fibres vaso-dilatadores, ne tenen de secretores i de tròfiques. En resúm, al mimvar la influència del X^e parell, queda preponderant la de són antagonista el simpàtic, provocant vaso-constricció, hipertensió, inhibicions secretores, i necrosi epitelial. Què això és aixís, que en aquests estats preparatoris de les hemorragies hi intervén el dèficit del X^e parell, no cal més sinó fixar-se en la sintomatologia que presenten, manifestació palesa de són dèficit de funció. En efecte: últimament hem vist una histèrica migranyosa, sense ésser psicastènica, que per la visió d'un incendi ocorregut en una casa veïna, li apareix tot el síndrome de l'inhibició del vagus: taquicardia, plejia bronquial (paràlisi dels músculs de Reissessen), atonia amb pesantor gàstrica, abombament de la part alta del ventre, símptomes que tots concorden amb els que hem notat en la degeneració de la via piramidal, quan després d'haver-se interessat el segment superior del nucli ambiguu, origen real del glosso-faringi, amb paràlisi dels músculs faringis, i ennuegament consecutiu, esdevé la degeneració descendenta, arribant al segment intermitj del esmentat nucli, d'on ne surt el vagus. (1) Set hores més tard de l'estímul la sorprengué l'hemorragia. Les fibres tròfiques queden interessades, i quan aquestes no porten l'estímul necessari per al bon tonus vital, el nucli cel·lular, depositari de l'energia se trova en fallida, i la vida del citoplasma está suspesa, d'on ne vé la mort cel·lular. An aquestes necrosis cel·lulars, afegeixé-s'hi la vaso-constricció simpàtica, i tindrem completada la gènesi de l'hemorragia.

Les hemorragies histèriques triguen un temps variable en presentar-se des de l'estímul, i generalment són febles, d'alguns centímetres cúbics. Excusat és dir que en biopsia i necropsia no s'hi descobreix cap úlcera, ni cicatriu d'ella. D'això ne tenim experiència.

Quan se presenten aquestes hemorragies. s'han de sotmetre al regíme rigurós de dieta famis, etc., etc., tractament habitual de les hematemesis, com a complicació agudíssima de l'*ulcus rodens*? No ho opiném. En tots els que hem vist ens han dit que

(1) B. Clotet.—Notes adicionales al diagnòstic i pronòstic de l'hemorragia i trombosi cerebrals. Anals de Medicina, 1913, pág. 454.

després havien continuat menjant, en quantitat i qualitat, a mida de la gana que tenien, sense haver tingut cap més altra contrarietat. I en els dos cassos últims que hem tingut, allissonats pels altres, no'ls hem sotmés a cap regisme, deixant-los menjar lo que vulguessin. No se'ls ha repetit, ni han sentit cap dolor, ni molestia consecutiva. I conforme a la fisiologia patològica exposada se comprén que aixís sia. Són petites ulceretes, tal volta microscòpiques, les que s'han elaborat, per dèficit del X^e parell, per astenia, per insuficiència energètica. Doncs bé, tranquil·litat el pacient, calmada la *emoció* intestinal i gástrica, per una oportuna i ben dirigida psicoterapia, se li porta la confiança, s'entona'l vagus, posant-se en activitat sa influència secretora, motriu, tròfica i vaso-dilatadora, renaix l'apetit, augmenta la nutrició, el nucli cel·lular torna altra volta a posseir l'energia, el citoplasma reanusa sos combis químics, i la cèl·lula que estava en síncope o necrosada se refà o prolifera. Això ho assegura la nutrició ben dirigida. Que aquestes ulceracionetes no són de la mateixa natura que l'*ulcus rodens* ho prova'l fet de l'inhibició glandular que en ells apareix, la manca de gana, les hemorragies poc copioses, i'l fet de no haver-hi autodigestió.

Precisament, iïcom més anirà, més se demostrarà, probablement, el fet de la menstruació, segur, que també respondrà a un estat d'excitació simpàtica, per inhibició mensual de les fibres medulars tròfiques que assegurin la vida de la mucosa uterina; aquesta se canvia cada més, sas cèl·lules se necrosen, cauen, i vé hipertensió vascular amb hemorragia. Aquest mateix mecanisme tal volta explicarà la desaparició de certs òrgans, cúa dels caps-grossos dels batracis, desaparició de les branquies, muda de la pell dels ofidis, caiguda del brancatge dels cervos, etzétera.

Sometre a la dieta *famis* an aquests pacients equivaldria a tractar per la dieta láctea les albuminuries pretuberculosas, de lo que ne vindria una agravació de la malaltia originaria.

Les formes neuròsico-depresives, melancòliques, van associades a la hipopepsia, aixis com també a la hipotensió vascular i atonia cardíaca; en canvi les excitants, com la manía, obsessió, idees fixes de persecució, o de venjança se combinen amb hiperkinesia cardíaca, bona tensió del pols e hiperclorhidria, a manta de vegades, i eupepsia en moltes d'elles.

Lo mateix ocurr amb les atonies intestinals, mólt dominan-

tes en el primer cas, per insuficiència neuro-muscular; i en cambi en el segón hi predominen les contractures en forma de rebensillades temporals o permanents que determinen infiltracions intestinals, majorment del budell gròs, seguides d'esclerosi, etz., etz.

Se comprén, després de lo dit, que'ls psicastènics, amb inhibició o disminució de l'activitat del vagus, tinguin insuficiències i meiopràgies digestives variades, gàstriques, entèriques, biliars, pancreàtiques, fet que corrobora la gran freqüència de l'hipopepsia i de l'estrenyiment que en ells hem notat, conforme més endavant demostrarem. Amb aquestes insuficiències digestives és evident que l'alimentació adequada és la desintoxicant que hem glosat: 1.er perquè amb un mínim de diastases se hidrolitzaran, ja que'ls nou nats mamífers, i'ls embrións de les aus i vegetals ben pocs ne tenen, perquè no'n necessiten, i 2.^{on} perquè aixís no lliberaran les purines d'origen animal, ni certes bases acíclics com la neurina, colina, betaína i muscarina, o cíclics com el pírrol, indol (en el budell prim), o escatol (en el gròs) que tant abunden en l'hipopepsia i estrenyiment, i que són procedentes de la fermentació bacteriana obrant en les substàncies polipèptides que ha deixat la digestió pancreàtica.

Paràlisi passatgera per *meningiti* serosa. L'estrenyiment e hipopepsia són freqüents, per insuficiència del vagus, com ho demostra'l fet d'haver-hi palpitations i congestions de les bases pulmonars.

En l'*epilepsia* repetirem lo que hem dit en altres ocasions. Es la teoria de l'hipertensió cerebral, provocada per l'infiltració plasmàtica dels lipoides-fosfatids, cerebrósids, lecitines, colessterines, etz.,—situats en la periferia de la neurona, que per aquest fet d'infiltració minvarien la llur permeabilitat, provocant una autointoxicació endocel·lular, fenòmen que's superposaria al de l'hipertensió general. Aquesta hipertensió, de la mateixa manera que la vaso-dilatació, pràcticament arriben a lo mateix: a la trasudació plasmàtica. El regisme purinic i pirimidic d'origen animal intoxiquen a la cèl·lula nerviosa per qualsevol d'aquests tres mecanismes, i allavors la neurona, dificultada en sa nutrició, guarda dintre són sí els elements de degradació, hidrolítics, principalment, i oxidats, secundariament, que l'exciten, al igual d'una corrent faràdica, esdevenint les aussències, les pèrdues de consciència, i les convulsions.

En la pràctica recomaném l'alimentació exclusivament vegetal, suprimint l'animal i sos derivats, llet i ous, els quals s'aniràn administrant a mida de la millora; els minvém la sal de cuina per a que no hi hagi tanta infiltració de la neurona—és coneguda la propietat hidropígena—car augmentant la concentració salina intra cel·lular aquesta necessita aigua per a mantindre l'equilibri osmòtic amb el plasma circundant de la cèl·lula. També els recomaném que's quedin amb apetit, que no's sacien del tot en els àpats.

Recomaném als epilèptics, que l'últim àpat, el sopar, sia llauger, i de bon hora, per a minvar els atacs nocturns, que, amb tanta freqüència s'hi presenten, havent-los trovat nosaltres en la relació $\frac{\text{nocturns}}{\text{diurns}} = \frac{1'5}{1}$, els quals per aquet fet revesteixen més greuetat, especialment si'ls sorprenen en decúbit prono, per l'asfíxia respiratòria i circulatoria que pot esdevindre en la fase tònica, motivada per no poguer-se aixamplar el perímetre toràctic, per l'obstacle que l'imposa la post del llit, fenòmen que és igual a l'asfíxia dels tetànics quan estan en el mateix decúbit.

Aconsellant que quan se n'anessin a dormir ja haguessin transcurregut tres o quatre hores, hem conseguit minvar-los, i fins suprimir-los llur presentació. Els àpats més intensos seràn en la primera mitat del dia.

Les begudes alcohòliques i metil-xàntiques, també suprimides.

En l'epilepsia de les cloròtiques estaràn indicats els aliments que abundin més en ferro: espinacs, 33 mg. per 100 g.; espàrrecs, 20; còls, 17; pomes, 13; civada, 13; maduixes, 8; fetsols, 8; llentilles, 8; faves, 7; trufes, 6; ous, 5; pa de blat, 4; llet, 1.

Les precaucions del regíme alimentici en els epilèptics ja definits, ja larvats, s'han d'accentuar en els solsticis, majorment en el d'estiu. Indivíduus, a qui ja havíem considerat com a curats, per haver transcurregut més d'un any sense cap atac, si bé els aconsellavem que no's separessin de la dietètica recomanada, havent-la abandonat, han retornat a llur dolència al arribar als solsticis. Influències uranogràffiques en que'ls antics hi pensaven més que nosaltres, i que haurém de tindre en compte en l'avenir. Lo mateix diém de l'aggravació que se'ls nota en els dies núvols, de vent, de pluja, amb baixa baromè-

trica, en els quals convindrà extremar les precaucions del regisme.

Iguals consideracions farém en lo referent al esclat de la pubertat. La major part de les epilepsies dels adults se desenrotllen, i les dels infants ja curades s'exacerben, cap als vòls de la pubertat, motiu que obliga a ésser més rigorista quan ella voreja.

Si en qualsevol patiment orgànic convé l'evaquació diària intestinal, i en les malalties nervioses molt més, en l'epilepsia és de tot punt imprescindible, tant que no han de passar ni un dia sense conseguir-ho, sò pena d'exacerbar llur situació, fins al punt de que tenim concluentment observat que, especialment aquells síndromes epilèptics, que depenen preferentment del mal estat de les vies digestives, s'eviten o minva llur intensitat, per lo menys, amb un regisme evaquant, ja alimentici, ja medicamentós. Abona més aquesta necessitat d'evaquació el fet observat de que'ls epilèptics, especialment amb imminència d'hipopepsia, els augmenta aquesta, i amb ella la saburra llingual, quan no evaquén diàriament.

En lo que s'ha d'ésser inexorable és en no consentir l'ús de cap mena de conserva, majorment albuminoidea i greixosa, perquè havent-se elaborat en més o menys intensitat l'autolisi proteica se provoca l'hidrolosi, surgint els polipèptids, biurètics o abiurètics, contentius de a manta de purines excitadores, que la fermentació bacteriana degradarà encara més, originant bases cícliques i acícliques; i les grasses haurien creat per hidrolisi àcids separats de la glicerina que podrien ocasionar en els infants els vòmits cíclics (1), i en els adults tots els estats derivats de l'acidosi.

En els estats de mal epilèptic, en que per subintrància dels atacs s'estalonen uns amb uns altres, allavors en que'l pacient per l'estat d'atontament, postració general i febre ha de romandre al llit, allavors recomaném un regisme encara més mitigat de purines, consistent en purés, sèmols, tapioques amb brou vegetal, fruites, en confitura o en substància, i tot lo més verdures. Les llegums no les recomaném en aquests cassos.

En l'epilepsia hi han els símptomes digestius comuns a les altres neurosis.

(1) B. Clotet.—Patogenia dels vòmits acetònemics en l'infància.—Anals de Medicina, any 1912, pàg. 193.

Casos	Hipopepsia	Hiperclorhidria	Atonia gástrica	Estrenyiment	Sense rés digestiu
31	14	1	1	6	12

El regisme alimentici deurà ésser el apurínic, i tot lo més purines d'origen vegetal, ja hem dit perquè. Ho repetirém; perquè en aquests hi entra'l K, i en els animals el Na, perquè hi existeixen les vitamines, perpué no hi entra la creatinina, tan abundant en les carns animals, i perquè, i això ho diém nosaltres, perquè són purines de destí embrionari, que han de tindre, ja uns ferments, ja una disposició molecular tal, que no les fa tan tòxiques.

En les *trombosis cerebrals* s'ha d'ésser exigentíssim amb el regisme lacto-vegetarià, doncs les neurones motrius corticals interessades aniràn degenerant fins a arribar al bulbe, comprometent al nucli ambiguu, i amb ell totes les funcions del IXe, X.^e i XIe parells, i això s'inicia, a partir de les manifestacions ostensibles de la trombosi, de l'insult, en un temps que en les nostres observacions no baixa de mitg any, si bé tenim observacions en que fins ha trigat dos anys. Com més reposin, com més facin el regisme desintoxicant, menys depressa anirà la degeneració, que cap medi podra evitar, i sí sòls retrassar.

Molts *vèrtigs*, especialment els vestibulars i vestibulo-cerel·letosos s'exacerben en dejú, lo que'ls obliga a l'ingesta, a fi d'obtindre un bon tonus vascular, i suprimir la causa de l'excitació vestibular.

En contraposició als post-pràndics, de que parlém més avall, n'hi han d'altres de prepàndrics, coexistent amb hiperclorhidria, en els quals l'estímul àcid de la mucosa seria'l determinant, cessant amb l'ingesta alimentícia i consegüent combinació i anulació estimulant del àcid clorhídric lliure.

El regisme alimentici se confón amb el de l'hiperclorhidria.

Vèrtigs hi han que apareixen després dels menjars, post-pràndics; van acompanyats d'hipopepsia, atonia i fermentacions gàstriques, amb astenia cardi-vascular, hipocondria, acroparestesia, astenopia, símptomes tots que revelen insuficiència contràc-

til de la fibra llisa. Les ilusions que experimenten poden ésser variades: enfonzament del carrer, ascens o descens del llit; poden presentar-se al estendre'l cap, o al flexionar-lo, o al girar-lo, ja a la dreta, ja cap a l'esquerra. Per a explicar la llur gènesi cal admetre que l'estímul dels filets sensitius del vagus per la distensió gàstrica que provoca l'alimentació, màxim havent-hi atonia, comunica per la vía bulbar, i per la del feix longitudinal posterior, als nuclis vestibulars de la protuberància (Deiters, Bechterew i dorsal intern), i d'aquí sorgir-ne'l vèrtig per interrompre's en el mig la conducció vestibulo-cervel·letosa. Abona tant més això el fet de que no existeixen cap del síndromes vestibulars, ni cervel·letosos, i per exclusió pot admetre's que'l vèrtig post-pràndic depén d'una excitació del nucli de Deiters.

Hi han vèrtigs al posar-se al llit que sòls desapareixen moment depressa'l cap. Deguts a qué? a una major viscositat de l'endolinfa que's fixa, com si fós gelatina en el conductes semicirculars, i no se'n va sinò sotraquejant-la molt? En aquests casos tot lo que augmenti la viscositat dels medis interns, entre ells la endolinfa, com la gelatina, les sals de calci, etc., estarà contraindicat.

A continuació presentém un quadre sinòptic amb les característiques digestives dels vèrtigs.

Repasant el quadre, ens trobém amb alguns detalls que convé fixar. Per ell se veu el predomini que hi té la hipopepsia i estrenyiment, i'l no despreciable de l'hiperclorhidria, especialment en els vèrtigs que tenen topografia protuberància (estímul dels nuclis del vagus pel feix longitudinal posterior?) i en els prepàndrics; el predomini de l'hipopepsia en els cervel·letosos, perquè gran part d'ells són d'origen esclero-vascular, amb claudicació intermitenta, al revés dels vestibulars que són congestius, lesió que per proximitat s'encomana al nucli dorsal del X^e parell. En general en els vertiginosos, segons se desprén de la nostra estadística, n'hem de contar la mitat com afectes de les vies digestives.

Els vòmits en els *tumors cerebrals*, situats en les circunvolucions centrals, o en els lòbuls frontals, venen cap al acabament de la malaltia, i si són dels hemisferis cervel·letosos o de la

	Hipopepsia	Hiperclorhidria	Flatulencia	Atonia gástrica	Estrenyiment	Coliti	Bones vies digestives
Vestibulars { hemorràgics	3	0	0	0	0	0	2
{ congestius .	21	3	1	2	5	4	10
{ escleròtics .	1	0	0	0	1	0	1
Protuberancials	1	0	0	0	0	0	3
Vestibul-protuberancials.	4	0	0	0	1	1	2
Vestibul-cervelletosos. .	7	1	1	1	3	0	3
Cervelletosos	8	0	0	2	5	1	4
Cervelletosos-vestibulars.	6	1	0	0	0	1	0
Post-pràndics	3	0	1	0	0	1	1
Pre pràndics	7	3	0	0	4	0	
	61	20	11	5	19	8	26

làmina quadrigèmina, al començament. L'alimentació en ells ha d'ésser perseverant, poca i sovint, que estimuli poc al X^e en sas terminacions gàstriques: els ous, sobre tot, majorment gelats, el biscuit gelat, flam o crema id., o bé acompanyada d'algun aigua carbònica amb suc de fruites. Si això fracassa no hi ha més remei que acudir a l'alimentació rectal. De totes maneres, per lo que hem vist, lo general és que la èmesi no sia mai tant continua que ocasioni la inanició, ni molt menys la emaciació alarmadora.

Les *afasies sifilitiques*, per endarteriti cortical, totes milloren pel regisme alimentici evaquant.

En les *mielitis* reumàtiques o sifilitiques en període d'agudesia, o en els cassos de síncope medular, aconsellem el regisme làctic exclusiu, majorment en els primers dies, fins que l'agudesia s'hagi vençut. Després l'anirém augmentant fent-lo lacti-ovo-vegetarià.

En les *mielitis* sòl haver-hi estrenyiment, domina més la influència entèrica que la gástrica.

En les *acroparestesies* dependents de la gota (poagre) hi ha també hipopepsia.

En les manifestacions nervioses dels diabètics, *neuritis*, principalment, el regisme *ad hoc* és lo que clama, i així si la distrofia no està adelantada cura la neuriti en pocs dies.

El mateix principi tindrém en compte, si bé amb menys rigorisme, en les manifestacions nervioses de la obesitat, especialment la cefalalgia i vèrtigs, que depenen, com se sab, de insuficiències tiro-ovàriques o testiculars.

En l'*insuficiència suprarrenal*—asteria i hipotensió cardiovascular, feblesa general, producció de la ratlla isquèmica—, creiem indicat la intromisió del regisme animal moderat, en el segón període, quan hi ha hipoepsia. Lo mateix en la petita insuficiència tiroidea.

En aquests cassos convé l'alimentació excitant, i entonadora del tònus, aixís que combatidora de l'hipoepsia.

Els *vòmils* en les *crisis gàstriques tabètiques* i en les altres crisis neuròsiques, que també s'hi presenten, sense cap síntoma tabètic coexistent, no deuen amoïnar; són pertinaços, moltes vegades ni l'aigua aguanten, més són efímers, duren alguns dies, de tres a cinc en les nostres observacions; el glas sobre tot és lo indicat; si qualque cosa s'ha aguantat en el païdor, sense retorn, ha sigut el *bisquit gelat*, sobre tot, i l'aigua carbònica. Mecanisme? L'anestesia de la mucosa que provoca'l gel i'l CO₂ ens expliquen la tolerancia d'aquests aliments. Per a explicar la gènesis del vòmits tabètics hem d'admetre una meningo-mielitis medular al nivell de les últimes vèrtebres dorsals, d'on ne surten els filets que pels *rami comunicantes* se'n van al simpàtic toràcic, i d'aquí per la vía dels esplènics, gangli semillunar, i plexe celiac, exciten la motilitat gàstrica, contraient an aquest, cloïen al pílore, i obrint al cardias. La motilitat gàstrica discorr pel neumogàstrie principalment, prò també secundariament per la mèdula, seguint la ruta citada. Dels centres bulbars del *vagus* ne parteixen dúes vies motrius: una que segueix el camí del nervi pneumogàstrie, i altra que descendeix per la mèdula, continuant-se pels esplènics. En les crisis gàstriques tabètiques hi hauria una meningo-mielitis dorsal inferior que irritaria aquesta vía secundaria al més petit estímul de la mucosa, fins que hauria desaparegut la inflamació i amb ella desapareixerien les crisis.

Un tabètic, amb crisis, que li duren quatre dies, apareixent-

li d'un a tres mesos al començament, i ara, tres anys després, cada mig o un any, té hipopepsia i constipació.

Els dolors que senten els tabètics són d'irritació de plexe solar i celíac.

Certes *palpitacions post-pràndiques*, reconeixen com a origen l'inhibició o insuficiència del vagus, que s'agota amb el treball gàstric de motilitat i secreció. Són individus de petita hipopepsia amb vèrtigs vestibulo-cervelletosos, de petit brightisme, i sotmesos a les intoxicacions oxògenes del café i tabac.

S'acompanyen de cefalalgia gravativa, també post-pràndica, per agotament dels *nervi-vasorum*, fenòmen que's comprén pel mecanisme explicat altres vegades en l'hipertensió cerebral, que no esmentem per a no repetir-nos.

El regisme consisteix en la supresió de la causa intoxicant, i en tractar-los com a hipopèptics i atònits, per a que no hi hagi tanta fatiga del vagus.

El regisme que s'imposa és el de l'atonía gàstrica amb fermentacions: quatre àpats diaris, pocs líquids, purés, etz., ben espessos, ous, fruita en confitura o bullida, etz., cò és aliments que en el mínim de massa hi hagi'l màxim d'elements energètics i plàstics. Poc beure en els menjars, repòs després d'ells, geient amb un coixí sota de les anques, etz., etz. Supresió de tota beguda gaseosa: sifòn, xampagne, etz.

En la *claudicació intermitent de les extremitats* el regisme desintoxicant és de rigor.

Resum

En general el regisme desintoxicant, moderador, serà l'ideal en les nostres malalties, que serà guardat a menys d'indicacions especials, amb tota escrupulositat. Més hi han situacions dependents de l'estat digestivopàtic que'l contraindiquem, i que és precis atendre, só pena de veure enmagrir als nostres pacients, portant-los a una situació en que'l remei és pitjor que la malaltia. Com a canon de orientació hem de tindre en compte que'l regisme animal dels neuròpates està condicionat per l'estat digestivòpata; que lo primer és nutrir-se, encara que de retruc se'n lesioní la cèl·lula nerviosa; lo primer és lo primer. Dintre d'un cert marc ens podrém moure per a seguir els desitjos ali-

menticis dels nostres pacients, no encarcarant-los en una anki-losi alimentícia que'ls anorrei, i'ls faci naufragar en la més fonda anarquia. El lliberalisme ben entés és lo que reclama la situació del malalt. Ell, en resum de comptes, ne sab més que'l metge, i quan un aliment no li agrada, o no li prova, no'ns hi pensém més, a fora!

Hi han cassos en que'l regisme desintoxicant s'imposa d'una manera inaplaçable: estats de mal histèrics, en l'epilepsia, en la corea; en la trombosi, hemorragia i arteri-esclerosi cerebrals, en general, tot lo que sían processos vasculars en les neuropaties; en les neuritis i neuralgies, en les mielitis agudes; en certes cefalalgies; en la demencia senil, manía, psicosi circulars, paranoies, etz., etz. Altres vegades ho extremarém arriuant inclús a la dieta rigurosa de llet o aigua, com en els insults apoplèctics, o en imminencia d'ells.

CONCLUSIONS

1.ª El dèficit de la funció del pneumogàstrie és lo privatiu en les neuropaties, de lo que'n participa especialment el tubu digestiu amb insuficiències secretores, motrius i tròfiques: hipopepsia, atonia, flatulencia, estreanyiment. Els símptomes d'excitació del vagus són l'excepció: hiperclorhidria, rampes entèriques, gàstriques, etz.

2.ª L'alimentació d'elecció serà la desintoxicanta, la apurílica. N'obstant, cassos hi hauràn en que no serà recomanable. Dintre de certs límits, en que'l seny del terapeuta ne serà l'indicador, convé establir una relativa amenitat alimentícia per lo que se recomana l'establiment de cases de curació.

3.ª El regisme excitant, a base d'alimentació animal, el recomanem quan hi hagi baixa baromètrica; excepte en l'epilepsia.

4.ª Per més que l'aigua sia la beguda recomanable, cassos hi han en que les begudes alcohòliques i les metil-xàntiques són tolerades, i fins recomanades.

5.ª Els neuròpates digestivopàtics són els més subjectes a les anafilaxies alimentícies.

6.ª En tots els cassos de fadiga del vagus hi ha anorexia en els psicastènics, histèrics, neurastènics, i melangiosos; aixís com hi han bulímies i desordre en les hores dels àpats.

7.ª El regisme desintoxicant és d'indicació heròica en els transtorns vasculars dels centres nerviosos.

8.ª En les rampes del cardíac està indicada una alimentació flúida amb el repòs prepàndric.

9.ª Les hemorragies digestives dels histèrics no tenen el tractament de les hematemesis per úlcera.

10.ª En l'epilepsia el regisme serà desintoxicant en absolut, hipoclorurat, evaquant, i sense alcofol, que s'aguditzarà cap als vòls de la pubertat i en els solsticis.

11.ª En la trombosi cerebral, el regisme evaquant; i quan amenaci l'insult se passarà un día, entre dos o tres, amb llet o aigua.

12.ª Els vèrtigs prepàndrics i part dels cervelletosos presenten l'hiperclorhidria. En els altres, que són els més, el regisme evaquant, desintoxicant e hiperpèptic.

13.ª Diversos altres procesos són tributaris de l'alimentació desintoxicant: tumors cerebrals, afassies, mielitis, acroparestesies, neuritis, claudicació de les extremitats. En l'insuficiència suprarrenal passa aviat el període d'hiperclorhidria, per a anar a l'hipopepsia i apepsia.

14.ª Els vòmits de les crisis gàstriques, tabètiques o nó, són tributaris de les begudes o aliments glassats, o carbònics.

15.ª En les palpitations postpràndiques està indicat el regisme excitant de la secreció i motilitat gàstriques.